

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna
W składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r.,
sprawy **G. J. C.**

uniewinnionego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 217 § 1 k.k. w zb. z
art. 216 § 1 k.k.

z powodu kasacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt IX Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 12 listopada 2020 r., sygn. akt III K [...],

postanowił:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć oskarżycielkę prywatną kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;**
3. **zasądzić od oskarżycielki prywatnej na rzecz oskarżonego kwotę 720 zł tytułem zwrotu wydatków związanych ze sporządzeniem i wniesieniem przez obrońcę z wyboru odpowiedzi na kasację.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z 12 listopada 2020 r., przyjmując, że
G. J. C. w dniu 14 marca 2018 r. naruszył nietykalność cielesną J. V. poprzez

wyjęcie z jej ręki telefonu, czym wyczerpał dyspozycję art. 217 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie wobec znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2021 r. apelacji oskarżycielki prywatnej i obrońcy, w dniu 13 maja 2021 r. zmienił pierwszoinstancyjny wyrok i uniewinnił oskarżonego.

Prawomocny wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości kasacją pełnomocnik oskarżycielki prywatnej. Podniósł trzy zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego przez: orzekanie bez uzyskania zaświadczenia co do karalności oskarżonego; nieprawidłowe wskazanie daty drugoinstancyjnego wyroku i osoby protokolanta; dokonanie szeregu sprostowań w zaskarżonym wyroku. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca w pisemnej odpowiedzi na kasację domagał się jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja – rozpoznana w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.) – okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wprowadzony przepisem art. 526 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacki i radcowski przy sporządzaniu kasacji ma na celu zapewnienie odpowiedniego poziomu tych skarg, a zwłaszcza ich merytorycznej poprawności (zob. postanow. SN z 5 listopada 2020 r., V KK 392/20). Art. 526 § 1 k.p.k. nakłada na skarżącego obowiązek podania w kasacji, na czym polega zarzucane przez niego uchybienie; realizacja tego wymogu polega zarówno na wskazaniu przepisu, który zdaniem autora kasacji został naruszony, jak i na osadzeniu zarzutu obrazy danego przepisu w realiach konkretnej sprawy (zob. postanow. SN z 28 lutego 2017 r., III KK 20/17). Skarżący musi wykazać, że naruszenie prawa miało charakter „rażący” i mogło wyrzucić „istotny” wpływ na treść orzeczenia (zob. postanow. SN z 28 marca 2019 r., II KK 70/19).

Opracowana przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej kasacja nie spełniała tych wszystkich, w istocie podstawowych, ustawowych wymogów. Skarżący zredagował ją w sposób nader osobliwy, nie podając w zarzutach, obrazy

jakich konkretnie przepisów dopuścił się Sąd odwoławczy, oraz wewnętrznie sprzeczny, deklarując z jednej strony w zarzutach, iż obrażono prawo materialne, a z drugiej opisując sytuacje mogące świadczyć o naruszeniu reguł o charakterze ewidentnie procesowym. W najmniejszym nawet stopniu autor kasacji nie podjął próby przekonania instancji kasacyjnej, że opisane uchybienia mogły w jakimkolwiek zakresie rzutować na wydanie uniewinniającego rozstrzygnięcia. Trzeba dobitnie stwierdzić, że nawet gdyby w niniejszej sprawie rzeczywiście zaistniały wszystkie podane przez skarżącego w zarzutach niedociągnięcia proceduralne, to i tak żadną miarą nie sposób byłoby uznać je za inne naruszenia prawa stanowiące podstawę kasacji z art. 523 § 1 k.p.k., porównywalne rangą do bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Wobec tak skonstruowanej kasacji Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić skargę w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 3 w zw. z § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.